

Justícia Social

Preu:
15 Cts.

ÒRGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Unió Socialista de Catalunya

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, ha resolt convocar el Congrés constituït de la Federació Comarcal de Barcelona i el Primer Congrés ordinari de Catalunya.

FEDERACIÓ COMARCAL DE BARCELONA

El Congrés de la Federació Comarcal de Barcelona s'inaugurarà el proper dia 6 de febrer.

Ordre del dia:
Presentació i validament de títols de delegats.
Reglament de discussió.
Constitució del Congrés i nomenament de les ponències d'Estatut, programa mínim i proposicions.
Estatuts de la Federació.
Informe dels regidors de Barcelona.
Programa mínim d'acció municipal.
Proposicions.

I CONGRÉS ORDINARI DE LA U. S. C.

El I Congrés Ordinari de la U. S. C. començarà el dia 5 de març.
Ordre del dia:
Presentació i validament de títols de delegats.
Reglament de discussió.
Constitució del Congrés i nomenament de les ponències de programa mínim i proposicions.
Informe del Comitè Executiu.
Informe dels diputats a la Generalitat.
Informe dels diputats a les Constituents.
Informe del conseller d'Economia i Treball, company Serra i Moret.
Declaració de principis i programa mínim.
Proposicions.

Les seccions de la U. S. C. rebran oportunament còpia dels projectes i informes a discutir en cadascun de dits Congressos, per tal que puguin discutir-los, esmenar-los o aprovar-los, en llurs assemblees extraordinàries.

Cada Secció de la U. S. C. podrà presentar a consideració del Congrés corresponent, les proposicions que li semblin útils a l'ideal socialista, sempre que siguin presentades abans de les dates fixades més amunt.

General d'ànima monàrquica

Molt greus són les actituds de la guàrdia civil. La «benemèrita» ha matat més homes, més obrers, en aquests mesos de República, que en anys de Monarquia. Són ja centenars els pobles espanyols «razziats» per una força pública que, creada, inicialment, per a perseguir lladregots, ha finit per deixar tranquils a lladres i assassins. És un institut eminentment polític i social. Polític, en quant és suport de les desferres del caciquisme monàrquic. Social, en quant respon a gratient a totes les incitacions contràries als treballadors del camp i de la ciutat.

És greu, sens dubte, la permanència d'un cos que, fusell en mà i la por i la reacció en l'ànima, patrulla per camps i carrers, deixant llargs estels de sang i dolors.

Però, molt més greu és la conduc-

ta del seu general en cap, del general Sanjurjo, que poca diferència hi troba entre el Riff, on fou «heroi» a les ordres de Primo de Rivera, i Espanya.

Comentant els fets de Castilblanco, el general Sanjurjo va permetre's insultar Margarita Nelken, diputat, titllant-la d'estrangera, en sentit pejoratiu, i d'espia.

Comentant els fets d'Arnedo, el general Sanjurjo ha amenaçat la República i el Govern. Ha dit que la guàrdia civil ve donant «proves de prudència», que la campanya «sistemàtica» contra la guàrdia civil crea el dilema d'una política sovietitzant o d'ordre; que els successos d'Arnedo —els assassinats, diem nosaltres— proven el desenvolupament d'un pla d'acció subversiu i d'extermini de la «benemèrita». Ha dit més. Ha dit: si el que es diu ara de la guàrdia ci-

vil es digués de qualsevol altre cos armat, aquest hauria ja assaltat els diaris «subversius». La interpretació no és difícil: la guàrdia civil «pot» també assaltar diaris si li plau.

No parlaven d'altra faisó els generals sota la monarquia.

No han de parlar així, ni en cap sentit, els generals sota la República. Els generals, ara, no són més que generals, és a dir, funcionaris especialitzats en la tècnica destructiva, un mal necessari que la collectivitat paga i no vol sentir.

El general Sanjurjo no ho ha comprès, encara, i convé, és absolutament necessari, que el Govern de la República el posi a ratlla.

S'imposa una reacció enèrgica.

Que l'autoritat del Govern sigui autoritat, damunt l'autoritat facciosa d'un general d'ànima monàrquica.

DE POLITICA CATALANA

Abans de l'adveniment de la República, Gabriel Alomar, des de *La Rambla*, acusà Catalunya de manca de sentit cívic. L'article d'Alomar promogué aldarull.

Ha passat el temps, però, i la realitat ha demostrat com l'illustre mallorquí tenia raó. Per l'agost darrer jo publicava un escrit, també a *La Rambla*, d'adhesió a les paraules del company Alomar, assenyalant els punts que, desgraciadament, palesaven aquesta absència de sentit cívic.

De llavors ençà, els fets s'han accentuat. Amb tanta gravetat, que avui arribem a dubtar del desvetllament polític de Catalunya.

En un espai breu han esdevingut a casa nostra coses ben simptomàtiques.

Aquella famosa Acció Catalana que semblava, nou mesos enrera, que havia d'ocupar el lloc preponderant de la política, ha comès tals baixeses que ha posat en dubte la capacitat de la nostra terra per a regir-se els seus destins. Avui, podem dir sense por d'equivocar-nos, que l'Estatut serà aprovat, però sé per fonts directes i autoritzades que el Govern de la República està convençut que ens concedirà una llibertat que no ens mereixem.

Confiem en l'Estatut perquè no dubtem que Catalunya sabrà escapar-se, més tard o més d'hora, del jou capitalista, incapaç per a tot allò que no sigui l'egoisme i la canalla, puix que si no veiéssim la probabilitat de redimir-nos sentiríem vergonya d'ésser catalans.

Abans de la proclamació de la República, a Espanya era tothom republicà, prescindint de tota ideologia particular; la gravetat del moment, la urgent necessitat de provocar el canvi de règim, ho exigia. Sembla que el natural és que avui, ja diferenciats ideològicament, hauria de contenir-nos tot allò que pogués per-

judicar el crèdit del nostre poble; però aquesta cosa tan elemental ha estat burlada per la burgesia catalana, per aquesta burgesia que hauria d'ésser la més interessada a obtenir l'Estatut, per ésser la llibertat collectiva llur ideal màxim i per no provocar als esquerrans a què precipitin el veritable esquerrisme que no ens ha portat la República.

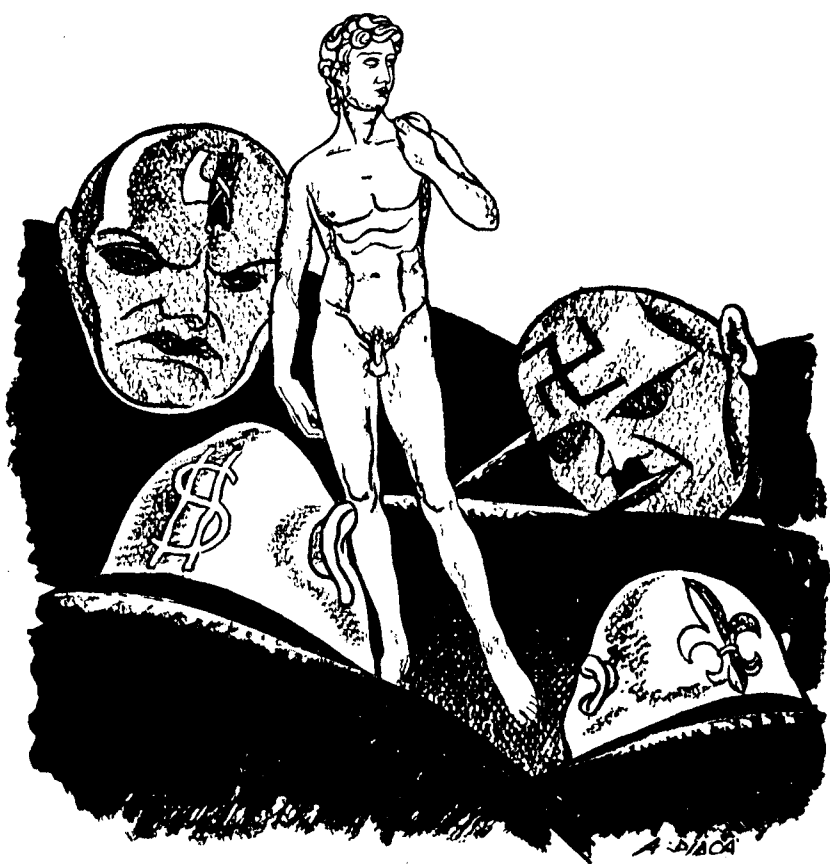
La ceguera de la gent de dreta és inaudita. Avui, mantenim la digni-

tat de Catalunya els socialistes, els comunistes i, precisament pel seu liberalisme, l'extrema esquerra burgesa, l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Acció Catalana s'ha col·locat en una posició més inversemblant que la mateixa Lliga Regionalista. Mireu-la babejant llot amb el famós afer Bloch, portat amb tan poca intel·ligència.

J. ROURE I TORENT

(Segueix a la pàgina 8)

ANY NOU

Aconseguirà aquest nou David vèncer els gegants que l'envolten?

LA SETMANA POLITICA

La guàrdia civil

A Castilblanco, quatre guàrdies civils han estat morts, trossejats, per la multitud. El fet és impressionant. El fet és perillós, sentimentalment. Cal, doncs, reflexionar-hi, i si pot ésser, objectivament.

Oposició psicològica

El poble i la guàrdia civil són com dos enemics a l'aguait. La guàrdia civil no és l'instrument conscient, responsable i humanitzat de la llei. El poble no és l'entitat que se sent protegida, salvaguardada per la força que pugna per assegurar l'exacte i universal compliment de les lleis.

Des de l'origen hi ha una oposició psicològica entre el poble i la guàrdia civil. Aquell hi veu una força d'opressió. Aquesta veu en el poble un bandit en potència i emboscat.

La responsabilitat d'això tan lamentable no és del poble ni de la guàrdia civil. La responsabilitat plena és del poder públic que creà un cos armat per a usar-lo com a instrument polític i de defensa de privilegis econòmics i hereditaris lessius i arcaics. Les conseqüències han estat tràgiques.

Als pobles, la guàrdia civil es sotmeté als cacics.

A les ciutats, la guàrdia civil defensà els interessos de les oligarquies capitalistes, caciquils, aristocràtiques, clericals.

L'ordre públic, la persecució del banditatge autèntic, foren motius acadèmics, no la raó, l'única raó d'ésser del cos.

L'error de la República

L'oposició psicològica va prendre forma i es tornà inguarible, en temps de la monarquia. És des de llavors que un tricorni exalta la gent, que un tricorni recela davant la gent.

En proclamar-se la República, l'oposició psicològica pogué resoldre's definitivament i categòrica. Els governants de la República varen deixar perdre l'ocasió magnífica de dissoldre la guàrdia civil, de reorganitzar-la, d'esborrar de la visió popular el tricorni.

Prescindint-ne, s'enterrava una tradició sagnant, es liquidaven odis profunds i justificats, s'entrava en una via planera. Per comptes de la guàrdia civil tindríem avui una guàrdia republicana alliberada de la història feixuga del «cos», d'esperit de cos a forjar-se i no a portar com un llast mortificant, i unes multituds que no es sentirien enfront i sota els ulls mars de sang, de persecucions, de tortures, de dolors enormes.

Oposició accentuada

Però, el Govern provisional de la República va deixar les coses com les va trobar, pensant, potser, que a règim nou correspondria un esperit nou en la guàrdia civil i una reacció psicològica paral·lela en el poble.

Per part del poble, la reacció psicològica va iniciar-se, en les primeres hores sentimentals. El general Sanjurjo va dir a l'ex-rei que els seus subordinats respectarien la sobirania popular. I això commogué molts.

A molts, però, no regenerà l'ànima del cos. Passats els moments sentimentals, la secular lluita d'interessos inconciliables va renéixer amb violència. Els sotmesos, els proletaris de la terra i de les fàbriques, cregueren arribada una hora favorable i s'apressaren a presentar la batalla a la burgesia urbana i rural. Es produïren les primeres vagues i, amb elles, es posà a prova tant a la burgesia sota la República, com a la guàrdia civil.

I es veié que la guàrdia civil restava fidel a la seva història. I es comprovà tristament, tràgicament, arreu de la península. A les primeres víctimes de la guàrdia civil, en terres andaluses, s'obriren les velles ferides enverinades per cruents records, i l'oposició psicològica que en temps de la monarquia enfrontava el poble i la guàrdia civil, s'accentuà.

Per dissort, s'accentuà.

I amb tal intensitat que, avui, el tricorni és totalment incompatible amb la República.

Màquina d'ocítr

Avui, com abans, la guàrdia civil és una màquina que mata.

Pels camps i pels carrers de pobles i ciutats, les

petjades de la guàrdia civil corren els ciutadans i els màusers de la guàrdia civil es desapareixen amb una facilitat i amb una freqüència esfereïdores.

Que han canviat poc les coses!

Reacció fatal

L'odi cova ja en el cor de la multitud. La pagèsia irredenta, els obrers freturosos d'emancipació o, senzillament, de treball humanitzat, tenen set de venjança. Llegeixen, dia a dia, com a aquest poble, i a l'altre i a l'altre, la guàrdia civil fa foc damunt una multitud d'homes, de dones, de criatures, de germans que demanen pa, treball, justícia, matant a uns, ferint als altres, i la indignació enterboleix llur intel·ligència, exalta llurs sentiments de classe, els aparta de la República i dels homes i dels partits que governen i no han espiritualitzat el principi d'autoritat ni renovat el braç executor.

Res no val la vida dels homes? I aquesta pregunta, plena d'angoixa, és contestada negativament, quan el màuser del guàrdia civil apunta a un proleto, a un humil, a un despulat de la terra.

Val, sí, la vida de l'home ric, pertanyent a les classes benestants. Tant val, als ulls de la guàrdia civil, que el seu màuser mai no s'ha disparat contra un d'ells, i en situacions iguals a les que costen sang humil. ¿No n'han fet, de manifestacions, els benestants? ¿No han desafiat mantes vegades la llei i la República? ¿No han desobeït l'ordre de la «autoridad»? Però, humil amb ells, com és de superba amb els petits, la guàrdia civil no se'n recorda del màuser i sí dels guants blancs.

Desigualtat repugnant, i més a l'albada d'un règim nou.

Desitgem que la guàrdia civil no mati ningú, que tingui per a la vida de tothom un sagrat respecte, que la vida dels homes valgui quelcom més que la lletra d'unes ordenances i que la pressió inquisitorial d'un «prestigio de cuerpo».

Què cal fer

No és possible que la República mantingui una força pública incorregible, que és factor de desordre, de dissociació, no d'ordre i de justícia.

Es necessari que la República dissolgui la guàrdia civil, que elimini de l'horitzó urbà i camperol la visió revoltant del tricorni.

I ha de fer-ho urgentment, si no es vol córrer el risc imminent d'un pretorianisme triomfant.

Sembla ja la guàrdia civil un Estat dins l'Estat. Gaudeix d'una autonomia excessiva. Es mou com si no hi hagués més poder efectiu que el del seu general en cap. Es reserva el dret de fer ús de la llei de Jurisdiccions, que tothom creu derogada i en vigència, de fet. I tan enfellonida que parla de tu al Govern.

I els morts?

Quatre guàrdies civils han estat morts, trossejats pel poble de Castilblanco.

Es trist. ¿Però no va dir ja Jesús «que qui a ferro mata a ferro mor»?

Ens commou la visió de les vídues i dels fillets plorant agenollats al costat dels cossos desfets. Però, també ens commou la visió diària de les vídues i dels fillets que no tenen ni el consol de plorar agenollats al costat de llurs homes i pares, pageos i obrers humils.

No som hipòcrites com les «forces vives» que ara criden i clamen venjança, i no es senten homes de cor quan llegeixen la notícia constant, el nostre pa de cada dia: «A tal poble, la guàrdia civil disparà i matà dos homes i ferí altres dotze.» Són els hipòcrites que valoren la vida per l'úniforme, per allò que cobreix el cos, que exactament, i dolorosament, i injustament, es dessagna.

Govern de la República! S'ha de posar fi a la cacera de l'home. S'ha de civilitzar la República. I per a això no hi ha més que un remei, ho repetim: dissoldre el «cuerpo», canviar l'ànima i l'expressió de la força pública que avui deshonra la guàrdia civil.

Pregunta innocent contestada

Mantes vegades hem fet una pregunta innocent als herois del Bloc Obrer i Camperol (obriers: arreu-vos i aneu-hi!). Els hem preguntat que per què no es recordaven del senyor Anguera de Sojo.

La pregunta, a la fi, ha estat contestada. Heus ací el que diuen els herois del B. O. C. a La Ba-

talla, òrgan oficial, número del 25 de desembre proppassat:

«Luego nos impuso un régimen de censura. El gobernador civil en persona censuraba lo que podía pasar y lo que no. Y cosa interesante: lo censurado no eran los ataques a la política del Gobierno provisional, sino todo lo que se refería a conflictos sociales.»

Ja ho sabíem!

Però ens agrada més que ho hagin confessat els propis herois.

Ja us hi heu fixat bé?

Els comunistes autòctons acceptaren la censura clandestina, illegal, del Govern civil! I en silenci, mansoiament.

Mentre els admiradors del B. O. C. es creien que aquest preparava la revolució, els seus líders portaven les galeres revolucionàries a la tria clandestina del senyor Anguera de Sojo.

¿Què pot esperar-se d'uns revolucionaris «que no varen tenir el coratge de refusar la censura clandestina del governador, que es deshonraven per sempre acceptant-la, i a l'hora en què proposaven a la F. A. I. una aliança «revolucionària»?

Només que el crit de guerra: Obrers, arreu-vos i aneu-hi!

Parlen els fantasmes

Ha parlat Melquiades Alvarez.

Ha parlat contra la Constitució.

I per a dir que els constituents s'han excedit en matèria religiosa i en no declarar, com els revolucionaris del 1789, «inviolable» la propietat privada.

Ha parlat l'home que del camp republicà es passà a la monarquia, l'home que inventà la teoria de la no existència dels «obstacles tradicionals».

I ha ofert el seu ajut a don Alejandro Lerroux.

Molt bé! Lerroux va fer-lo diputat per València i per Madrid. I a una finesa es correspon amb una altra finesa.

Melquiades Alvarez acceptà les actes que li va regalar Alejandro Lerroux. I Lerroux accepta l'ajut que li ofereix Alvarez.

La comèdia és finita?

En realitat, ara comença.

Lerroux és l'aglutinant de la reacció.

Les «forces vives» somnien amb un Govern presidit per ell i compost de gent d'ordre. Melquiades Alvarez no és més que una materialització d'aquest somni. D'altres en veurem.

Es un procés que no ens espanta. Contràriament, el creiem necessari, puix, gràcies a ell, serà possible la polarització d'idees i sentiments, el destriament que tregui la palla que deprecia el blat esquerrà i socialista.

Grans partits han de representar i defensar els grans corrents d'opinió, els grans grups d'interessos inconciliables. A la dreta ja es dibuixa el gran partit: Lerroux vol ésser-ne el cap, rivalitzant amb els Maura, i Ortega Gasset l'esperit. A l'esquerra no hi veiem, encara, l'aglutinant, ni l'aglutinant, sinó una superposició de capelletes i de cabdillots superhomnizats per la revolució.

La reacció espanyola va polaritzant-se entorn d'aquestes matèries: propietat, religió, Estatut de Catalunya. Es mouen i reorganitzen per a revisar la Constitució, sotmetre l'Estat a l'Església catòlica, ofegant, en néixer, l'Estat socialista (no socialista), destruir l'Estatut de Catalunya.

L'esquerrisme espanyol pot, doncs, aglutinar-se en defensa de la supremacia integral del poder civil i absoluta igualtat en el tracte, i règim legal de les sectes religioses, en dinamitzar la vigent Constitució socialitzant, consolidant indestructiblement el sentit esquerrista de la República, aprovant sense més dilacions ni retallaments inacceptables l'Estatut de Catalunya.

Parlen els fantasmes del passat i demanen el poder, ells que traïren el poble i serviren la monarquia més eixorca d'Espanya i del món. I els homes vius de la República, els que la imposaren, els socialistes espanyols, substancialment, ¿no sabran respondre amb paraules vigoroses, amb actituds decisives, lliures de prejudicis imperialistes disfressats d'internacionalisme?

Avui, la millor resposta a la reacció redreçada, és l'aprovació immediata, integral, de l'Estatut de Catalunya, és a dir, la plena incorporació de l'indestructible bloc català al corrent esquerrà, republicà, de la Península.

I cec serà qui no ho vegi!

JOAN COMORERA

Els problemes de l'educació del poble Conferència de Rafael Campalans

(Discurs pronunciat per Rafael Campalans a l'acte d'inauguració de curs de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, el 19 d'octubre de 1922.)

Amics:

Encara que amb molt de sentiment de la meua ànima us hagi de confessar la mediocritat dels meus coneixements retòrics—i dic amb molt de sentiment perquè estimo com un dels més bells de la terra l'espectacle de la paraula viva—, la meua ignorància no arriba fins al punt de no saber que en l'exordi amb què correspondria encapçalar les paraules que us diré aquest vespre, hauria de glossar-se com cal la torbació que tinc realment per l'honor immerescut que heu volgut fer-me, cridant-me per a ocupar aquest lloc honorat tantes vegades pels més alts prestigis de la intel·lectualitat catalana, i plànyer-vos també, una miqueta, per l'eixutesa del meu verb.

Permeteu-me, però, una vegada, trencar els motlles clàssics. Vosaltres heu començat a rompre'ls amb l'elecció que heu fet enguany i que em satisfà doblement. Primer, per la bella ocasió que m'ofereix de mostrar-vos novament el meu amor a la tasca de generós entusiasme intel·ligent que realitza a la nostra ciutat l'Ateneu Enciclopèdic Popular, i, sobretot, perquè encomanant, com heu fet, el parlament liminar del curs que ara inaugurem, a mi, que sóc un com qualsevol de vosaltres, poseu de manifest que l'alta obra d'educació d'aquesta veritable Casa del Poble, ha assolit ja aquell grau de plenitud i maduresa que ens permet prescindir, en actes com aquest, de l'esclat i la gloriola que puguéssim manllevar als de fora, deixant-los així limitats a la significació i a la mesura gran o xica que realment tinguin i traient-los tota mena d'encarcarades i postisses solemnitats protocolàries. Les corporacions públiques de Catalunya i de la ciutat i les acadèmiques han vingut aquí per la vostra glòria i no pel meu nom. I així la seva alta representació democràtica dóna a l'acte d'avui l'aire d'una veritable festa del poble.

Però m'heu donat un tema concret per a la meua conversa d'aquest vespre. Anem, doncs, a parlar de

L'educació professional

Hauria d'ésser això objecte d'una llarga conferència; però m'he proposat avui no fatigar-vos massa. No espereu, doncs, cap discurs estructurat a la manera clàssica: «Història de l'Educació Professional», «Estat actual», «Camins per al demà», etc. Res d'això: unes consideracions fragmentàries només, sobre els punts que m'ha semblat que podrien tenir per a vosaltres un interès major. Em limitaré així—confiant que m'ho agrairé— a situar el problema de l'Educació Obrera en l'evolució social, a assenyalar simplement el nou esperit de l'Educació Professional considerada com un caire del problema general de l'Educació del Poble, i a oferir un tema de tasca immediata per a la secció d'Educació Professional del nostre Ateneu.

El problema del món

La tècnica avança tan ràpidament, que l'evolució del viure social va quedant a rerasaga. El modern industrialisme és l'obra de tres, de quatre generacions. És, així, natural i lògic

que en aquest fluir tumultuós dels dies nous els conflictes s'amunteguin.

Com remarcava Herkner, però, no hauria estat prou el ràpid creixement del proletariat industrial per a plantejar el problema obrer. Hi ha tingut major importància el fet que aquest nou estament no trobés espai adequat, a l'edifici bastit per les èpoques anteriors, per assegurar-se una existència conforme amb la consciència dels temps. «La consciència dels temps!» Jo trobo aquestes simples paraules plenes d'un sentit profund.

Hi ha un vell episodi d'un novel·lista rus, que a mi em plau repetir. Això era a la vella Rússia dels Tsars.

Per un camí, fent vies oposades, caminen un dia el ric i el miserable.

L'un és senyor de riqueses innúmeres: les terres vastes, pròdigament floreixen i fruiten per al seu plaer. Per a endolcir el seu folgar, vassalls incomptables treballen amb dolor.

L'altre és el vagabund bandejat de les fressades rudes, qui avança amb passa feixuga pels marges de la vida, doblegat sota el pes de l'informe sarro, curull de rosegons i de deixalles.

Si arriben a creuar-se, el ric—qui sap si a punt d'oferir almoïna—demana al miserable, plens de supèrbia la veu i l'esguard:

—Qui sou?

I el vagabund, com sentint damunt seu la vergassada d'un insult, es redreça estranyament i, ple de tràgica dignitat, com un rept total de l'eterna humanitat sofrent, li escup al rostre la magna eloqüència d'aquests dos mots:

—Un home!

Avui, per la consciència dels temps, cada un de nosaltres aspira a poder fer dignament, davant de no importa qui—del ric ensuperbit i del savi petulant—, a la mateixa pregunta, la mateixa resposta: «Un home!»

El problema del com, com ha estat dit múltiplesment, no és, per sort, una simple qüestió de salaris i d'hores de treball. No és una simple qüestió, provocada per injust repartiment dels productes de la indústria, sinó, principalment, per la manca de consideració amb què el nostre règim industrial—contra totes les ètiques i totes les religions—tracta la personalitat dels obrers.

Fa anys que això es diu en aquesta casa: el problema social és essencialment un problema de dignitat humana. És a dir: un problema de Cultura.

La cultura única

No cal dir, però, que res no té a veure la paraula Cultura—integració de les valors selectes de la humanitat—amb el sentit tan misèrrim de la lluita contra l'analfabetisme que volen donar-li alguns de fàcil accontentar. L'exemple de la Gran Guerra ens mostra prou clarament, amb lletres de sang, que si instrucció i educació han d'ésser graons complementaris en la formació dels homes, amb una manca de ponderació poden representar de vegades valors contràries.

Diu Renan—i ho rellegia adés en un magnífic estudi sobre aquests pro-

blemes, del meu il·lustre amic el professor A. Bertrand—que «una civilització no és realment forta fins que té una base extensa. L'antiguitat tingué pensadors tan avançats com els nostres. I amb tot, la civilització antiga morí, per la seva limitació, davant la multitud dels bàrbars».

Mai no hauria de parlar-se, doncs, de «Cultura Popular» i de «Cultura Superior» com de dues entitats distintes. El problema cultural que s'ha de plantejar la societat nova—com el problema previ de l'Escola Única, pel qual tan coratjosament labora la Comissió de Cultura del nostre Ajuntament—és el problema de la «Cultura Única», és a dir, la Universitat i el Col·legium no per a l'usdefruit exclusiu d'una classe, sinó per a tots els que en siguin dignes. No una Extensió Universitària, no una simple Universitat Popular, sinó la magna i única Universitat del Poble. No cal esperar, amics, però, que aquest bell somni pugui tenir realitat completa abans del triomf de l'ideal socialista.

L'escola per als grans

Timeo hominem unius libri

Quantes vegades no heu sentit a dir que els homes grans no han d'aprendre res, que no tenen cap feina a l'Escola! ¿Què pensaríeu si jo us digués que crec que és solament adreçant-se als homes d'esperit madur, que l'Escola pot tenir una veritable eficàcia?

Diu la mare al noi gran quan, en tornar de la feina, agafa un llibre i s'asseu a la vora de la finestra:

—Ja en tirarem un bon tros a l'olla de les teves cabòries!

Si sabéssiu, bona dona, que és solament per aquestes coses que no permeten tirar cap tros a l'olla, que la vida val la pena d'ésser viscuda! Que és aquesta alenada de misteri que l'envolta i la penetra, el que més gran interès li dóna!...

«Res no hi ha gran a la terra, sinó l'home; i en l'home, res no hi ha gran sinó l'esperit.»

Penseu, així, si són de plànyer els pobres que només han pogut freqüentar, i encara poc i malament, l'escola primària, i s'han desentès després dels camins del coneixement!

Són aquests benaventurats que amb una sola paraula: Socialisme, Religió, Dictadura, Anarquisme, tenen la solució de tots els problemes que ofereix la nostra vida d'avui, complexa, vària i multiforme. Són les pobres multituds amarades del misticisme eixorc de les belles vaguetats utòpiques. Els esperits doctrinaris, esclaus dels mites fossilitzats...

Són els pobres homes «convençuts», els enganyats de sempre, els d'un sol diari i d'un sol ídol.

I penseu que els savis de Grècia havien omplert el cel de divinitats.

I és que a l'Escola primària totes les coses s'han de demostrar clares i precises. El mestre, per a l'infant, és aquell senyor que ho sap tot i diu només veritats rotundes: «El metre és la deu-milionèsima part del quadrant del Meridià de la terra, des d'un pol a l'Equador», «El quilogram és el pes d'un litre d'aigua destil·lada, etcètera», «La calor és una vibració de les molècules»...

Però al metre li manquen, pel que avui sabem, dues dècimes de mil·límetre per a correspondre a la seva definició; al quilogram, pel contrari, li sobren vint-i-set mil·ligrams; la calor, ningú no sap del cert què cosa sigui...

(Seguirà.)

Subscripció permanent a benefici de «Justícia Social»

JUSTÍCIA SOCIAL és un periòdic de desinteressats ideals renovadors, que ha de viure solament de l'entusiasme de la minoria d'homes conscients i generosos.

La premsa industrial té mil camins comercials, nobles o no, per a assegurar el seu manteniment.

La premsa xantagista viu amb negocis vils i amb subvencions tèrboles.

La premsa anònima d'odis i escàndols és mantinguda per les baixes passions de la generalitat i protegida per la tafaneria dels inconscients.

La premsa confessional es nodreix de la ignorància i de la mala fe dels homes.

La premsa pornogràfica s'engreixa i prospera amb les turpituds patològiques de la humana bestialitat.

La premsa depòrtiva, per comptes de servir l'honorable lloc secundari que li correspon, amenaça envair-ho tot, per l'abrandament d'una moda que absorbeix tota la vida espiritual de certa joventut de peus grossos i cervell petit.

La premsa política burgesa té el viure assegurat per les grans empreses i pels vividors de la política que exploten les sagrades dolors del poble.

La PREMSA D'IDEES GENEROSES ha de viure només de l'adhesió dels homes que pensen generosament.

Companys i simpatitzants de la Unió Socialista de Catalunya:

A VOSALTRES ENS ADRECEM!

És necessari que tots fem un esforç

per a reforçar els ingressos de JUSTÍCIA SOCIAL;
per a constituir el fons de reserva que ens permetrà en data llunyana crear el diari del socialisme català.

Amb aquesta cordial crida deixem oberta una

SUBSCRIPCIÓ PERMANENT a benefici de JUSTÍCIA SOCIAL

Companys i amics: Contribuiu-hi, cadascú a mesura de les seves possibilitats, pel bé del Socialisme i de Catalunya!

Tots els donatius han d'ésser adreçats a Joan Comorera, Alt de Sant Pere, 29, pral., Barcelona.

Que em perdonin els bandits...

...Però les històries de bandits em fan pensar sempre en M. Coty. Els comentaris, més o menys pintorescos, que la batuda a Còrsega ha suggerit a la premsa d'arreu del món, m'han fet pensar, més que cap altra història de bandits, en aquest Sporturmo que pretén descendir dels Bonaparte. L'espectacular batuda contra els bandits corsos m'ha fet recordar un detall de la vida de Coty que dona una mesura de la seva moral i de la seva intel·ligència.

Coty presentà una vegada la seva candidatura per Còrsega en unes eleccions a senadors. Aquest gest nodrí d'una manera remarcable el saborós anecdotari de *l'ami du peuple*, com anomenen irònicament al famós perfumista alguns periodistes franceses.

Un detall simptomàtic de la moral emprada per Coty en la seva campanya electoral fou l'actitud que, passades les eleccions, adoptà M. Leandri, el seu agent electoral.

M. Leandri, també cors, s'atipà de rebre lletres de compatriotes, que exigien de Coty el compliment de certes promences, de mena especial, fetes durant el període electoral amb la intenció que hom pot suposar. M. Leandri es desentengué públicament d'aquelles reclamacions, manifestant que no tenia ja cap mena de tracte amb M. Coty. Els termes amb què fou redactada aquesta manifestació xocaren a la comissió senatorial que estudiava la validesa de l'acta de Coty, la qual, ja de bell antuvi, no fou considerada ben bé allò que es diu un model de netedat. Interrogat el perfumista sobre les seves relacions amb M. Leandri, afirmà que l'ex-agent seu havia estat comprat pels seus adversaris. Acusà M. Basil Zaharof d'haver despesat quatre milions en maniobres per a fastiguejar-lo.

Quan M. Leandri s'assabentà de les declaracions de Coty, escriví aquesta lletra:

«M. Coty s'ha permès dir que jo he estat comprat pels seus adversaris. Coty ha mentit i ha mentit amb tota consciència. Coty sap millor que ningú que si per respecte a mi mateix, no hagués obeït a un escrúpol, potser excessiu, de discreció, ell seria avui a la presó.»

Coty rebé els padrins de Leandri, als quals, per tal d'eludir un duel, tingué la barra de negar unes paraules que havien estat pronunciades davant de diversos senadors i registrades per un secretari del Senat. Aleshores M. Leandri, que durant tot l'afer es mostrà un home escrupolós, demanà a Coty que l'alliberés del deure de servir un secret professional, i el perfumista, que sens dubte sabia de quin secret es tractava, cregué prudent fer l'orni.

En la informació que el senador Cosnier féu sobre l'elecció de Coty es troben les declaracions d'alguns electors. Veieu-ne una, la de l'elector Columi:

«El 6 de juliol de 1923 vaig anar a Ajaccio per a prendre part a l'elecció senatorial de 8 de juliol. Un dels meus amics, Pietro Istrea, vingué a demanar-me, en nom de M. Coty, que anés a veure aquest darrer, que desitjava parlar-me. Hi vaig anar de seguida. Així que vaig ésser en presència seva, M. Coty em digué que podia fer-me obtenir un càrrec i que no havia de fer altra cosa més que dir-li què era el que jo desitjava. Jo li vaig respondre, bo i mostrant-li les meves mans endurides, que jo era un treballador de la terra i que no desitjava pas canviar d'estat. Em digué aleshores que si jo em comprometia a votar-lo en les eleccions del dia 8 de

juliol em lliuraria una suma de dos mil francs i reservaria als meus nois, per a quan fossin grans, empleus en les seves fàbriques. Vaig contestar-li irònicament que amb dos mil francs amb prou feines si hom pot comprar un cavall, i que un delegat val més que un cavall. «Per vós arribaria fins a tres mil francs», va afegir. Vaig arronçar les espatlles i vaig deixar-lo.»

Aquesta declaració no és pas més comprometedora que qualsevol altra; l'he triada a l'atzar. Llegiu aquesta altra:

«Jo, el sotsignat, Pieroni, delegat senatorial, declaro i afirmo, sota la fe de jurament, que m'ha estat oferta una suma de diners molt important, pel batlle de Monte, si consentia a votar per M. François Coty com a senador de Còrsega. He contestat a aquell senyor que no era pas als noranta anys que hom podia vendre el vot. He refusat la suma que m'oferia i he votat per M. Landry.»

Podríem encara reportar algunes declaracions més, concebudes en termes semblants, però això és una raó per a fer-nos creure que aquestes dues són suficients perquè els lectors que no coneguessin Coty es facin càrrec de la seva moral.

He dit en començar que la batuda contra els bandits corsos m'havia fet recordar aquestes eleccions. Ara diré per què. No fou per una simple evo-

lució de Còrsega. Ha estat molt anomenat aquests dies passats el bandit Romanetti. Doncs bé: Romanetti i Coty havien tingut certs tractes amb motiu d'aquelles eleccions. El mateix Coty, per mediació d'un dels intel·ligents secretaris que escriuen aquells brillants articles que apareixen en el *Figaro* amb la signatura de *François Coty*, explicà, des de les planes d'aquest diari, una entrevista entre ell i l'altre bandit. L'autor del reportatge era home d'imaginació i donà a la narració un caire novellesc que feia entendre; usà i abusà de tots els tòpics que els novel·listes empenen a parlar dels bandits corsos, i de tot plegat Coty i Romanetti en sortien com dos cavallers de llegenda envoltats de poesia.

Sembla, però, que les entrevistes (foren més d'una) entre aquests dos personatges, tingueren lloc en circumstàncies ben diferents d'aquelles en les quals el *Figaro* situava la que explicava als seus lectors, i sembla també que el senador Cosnier, probable lector del *Figaro*, no quedà del tot convençut de la innocència i del romanticisme d'aquelles entrevistes ni de la cavallerositat que en elles mostraren tan gallardament Romanetti i Coty, perquè justament foren aquestes entrevistes les que feren el pes en la resolució que fou adoptada en l'afer de l'elecció del perfumista.

VICENÇ RIERA

UN GRAN EXEMPLE

El poble de Figueres, el dissabte, dia 2 del corrent, donà un exemple de civilitat que hauríem de tenir molt en compte els treballadors que sofrim les conseqüències dels sectarismes imperants dins els organismes sindicals.

Estava anunciat per a aquest dia un míting a càrrec d'elements de la Unió Socialista de Catalunya.

A les deu de la nit, l'esbarjós local del Teatre Municipal de Figueres era gairebé ple. Pocs moments després, els companys Serra Moret, Josep Xirau, Joan Forment i Francesc Viladomat pujaren a l'escenari disposats a adreçar-se al poble. Presidia l'acte el company Joaquim Xirau.

Sols la presència dels oradors, originà algunes manifestacions per part d'alguns espectadors situats a la part més alta del teatre, el caire de les quals pronosticava, ja sense lloc a dubtes una pròxima tempesta.

Aquesta esclatà en començar el seu parlament el primer orador.

Faistes i comunistes, tots alhora, com si obeïssin a una consigna, començaren a escandalitzar llançant tota mena d'improperis contra els oradors — segurament en nom de la llibertat —, i llançant també unes fulles impreses demanant el front únic — potser amb la Lliga? — per a combatre'ns més eficaçment, i, ¡oh, valentia! fins llançaren dues pedres a l'escenari. Els propòsits d'aquells «llibertaris» no era altre que impossibilitar la realització d'aquell acte.

No intentarem ara fer-los veure que allò va ésser un atemptat contra la llibertat, i contra el lliure pensament; tampoc no ens entendrien. Però, a aquestes hores ja es deuen haver donat compte que en aquell acte, estaven immerescudament barrejats amb una multitud de ciutadans, molts d'ells pertanyents a la Confederació del Treball, la dignitat i la

civilitat dels quals està molt per damunt del seu pobre sectarisme.

El poble figuerenc, donant un alt exemple de ciutadania reaccionà tot seguit contra els avalotadors. Sense abandonar ningú el local, va saber reduir al silenci més absolut a aquells mals ciutadans que volen fer ús dels seus drets atacant els drets dels altres. El míting va continuar en mig de l'ordre més perfecte, i els amics Xirau i Serra Moret féren dos magnífics parlaments, que portaren l'entusiasme dins dels cors dels figuerencs, fins a l'extrem que l'endemà mateix quedà constituïda la Comissió organitzadora per a la creació a Figueres d'una secció de la U. S. C.

Els obrers sindicats tenen un bell exemple, en l'acte civil del poble de Figueres.

Els pagesos de La Maresma

Han començat al jutjat de primera instància d'Arenys de Mar els judicis de revisió dels contractes d'arrendament de finques camperoles corresponents a arrendataris d'aquella comarca. Aquests pagesos han donat proves de llur esperit de transigència, proposant fórmules per a treure dels contractes les càrregues estrictament excessives, però que no foren acollides ni acceptades pels propietaris respectius. Aquests ara s'exclamen perquè, d'acord amb els termes del Decret que regula els judicis d'aquesta naturalesa, hauran de concedir rebaixes molt remarcables, per tal com una de les regles primordials que assenyala el Decret és la proporció de la renda amb la contribució que paguen els propietaris, insignificant i despropor-

Unió Socialista de Catalunya

Actes de Propaganda

Avui, 9 gener

A les deu de la nit, conferència de E. Granier-Barrera, a Manresa, organitzada per la Secció local de la Unió Socialista de Catalunya. Tema: «Partits obrers i partits burgesos».

Demà, 10 gener

Gran míting d'inauguració oficial de la Secció del Districte III, Barcelona, a dos quarts d'onze del matí, carrer Sant Gervasi, 94.

Oradors:

Lluís Capdevila
J. Rosell Muntaner
Francesc Muntanya
Joaquim Xirau
Rafael Campalans

DESARMAMENT

La lliçó de la passada guerra fou massa dolorosa perquè els pobles no pensin en la manera d'evitar que es repeteixi. Oficialment, tots són partidaris del desarmament. Però són molt pocs els que prediquen amb l'exemple i es desarmen. N'hi ha, pel contrari, que es vanen de tenir altra dèria que la de la pau universal i de la concòrdia dels pobles i s'armen fins a les dents, realitzant al peu de la lletra aquella divisa llatina digna d'un Maquiavel o d'un imperialista a ultrança, que diu: «Si vis pax para bellum», «si vols pau prepara't per a la guerra».

No; si volem pau cal que ens preparem per la pau i que treballem en obres de pau. I no treballarem en obres de pau si no tenim un sentit pacifista — això és, humà — de la vida. Bé estan les conferències diplomàtiques sobre el desarmament i tots els compromisos que puguin prendre els governs responsables per a realitzar-lo com més aviat millor i d'una faïso eficaç. Però cal, abans que tot, que es procedeixi al desarmament dels cors. Car no serviria de res un desarmament efectiu dels pobles si els cors seguien enverinats amb l'odi i l'esperit de venjança. Desarmem, doncs, els cors, i bona part de la feina serà feta.

ULISSES

L'odi nacional és una cosa ben curiosa. On el trobareu més fort i més apassionat és en el nivell més baix de la civilització. Mes arriba un moment en què aquest odi desapareix completament. És quan, en certa manera ens elevem per damunt de les nacions i sentim la joia i el dolor d'un poble veí com si fossin les nostres.

Goethe

cionada amb la valor dels canys, a causa de les ocultacions i martingales dels opulents posseïdors.

Després del Congrés de la F. O. C.

Ben mirat, quan ens mostrem insatisfets del mer canvi polític que representa la vinguda de la República, pequem d'injusts. I si bé no hi ha motiu per alegrar-nos fora mesura com un vulgar Ortega y Gasset, és una cosa altament confortadora i d'un valor superior a qualsevol canvi d'ordre social fet a pressió, aquesta remoció general de voluntats que el canvi ha produït, aquesta descoberta de noves possibilitats que no hi ha cap home de bona voluntat que no hagi experimentat, aquest afany impetuós de fer coses noves, fruit d'un convenciment un xic ingenu, però que hem de procurar de conservar en tota la seva integritat i puresa, que hem entrat a una vida nova.

Aquest oratge d'entusiasme, els obrers l'han viscut, han copsat el seu veritable sentit millor que ningú. Els obrers s'han adonat de sobte que són ells els que han de portar la direcció política i econòmica del nostre país. I el fet d'aquesta descoberta — i de la voluntat que pressuposa — és el guany més positiu, potser el millor que podíem esperar del canvi operat. Tots els sectors del moviment obrer acusen avui dia un joïós i saludable renovellament, que té molta semblança amb la primavera florida precursora d'espèndides collites. En tots els organismes obrers s'observen els senyals d'una crisi profunda que els somou en tota llur integritat; crisi violenta i dolorosa que assenyala el traspàs d'unes concepcions caduques i inútils vers unes altres de noves, millor adequades a la gran missió que els obrers tenen reservada en la futura civilització.

Però el que és més magnífic encara en aquest moviment d'elevació, és que els obrers catalans no pretenen, amb llurs esforços renovadors, bastir-se un clos propi, exclusiu, partidista, sinó que se senten — i ho són — els més perfectes intèrprets d'aquell ideal de collectivitat humana que ens fa bategar els cors.

Massa temps han vingut subsintint aquests falsos enunciats que donen una idea fragmentària, mancada, de la veritable realitat de la lluita que d'ençà de segles empeny uns homes contra uns altres: a la fórmula tradicional d'oprimits contra opressors, a la fórmula moderna de proletariat contra el capitalisme, cal oposar la fórmula més justa i més rigorosa, de l'individualisme contra collectivisme (o socialisme). És en nom d'aquest ideal de collectivitat que han de lluitar els obrers contra les concepcions particularistes, individualistes, que ens fan irrespirable el món que ens envolta. I potser són els obrers catalans, impregnats d'humanisme més que cap altre, sigui per qualitat racial, sigui per aquest aire de Catalunya on es reuneixen i es concentren totes les brises i perfums del món, els que poden anar a l'avançada d'aquest moviment alliberador.

Tenim la sort de viure els moments en què aquest gran moment s'inicia. De la nebulosa actual van desprendent-se ja constel·lacions de llum que comencen llur ruta per l'espai ple de prometençes. El conjunt del moviment cooperatiu català està passant una fase de renovació, llarga i dolorosa, d'on sortirà afinat i enfortit per a realitzar, en un terme no gaire llunyà, la gran obra de la democratització e-

conòmica de Catalunya. Els partits polítics obrers estan encara en el bressol, però dintre el cervell de cada obrer s'està formant ràpidament el convenciment que si vol fer respectar les seves llibertats civils, és necessari que faci sentir la seva veu i que intervengui en la designació d'aquells que han de dirigir la cosa pública.

L'obrer català cada dia veu més clar que si vol fer efectius aquests drets i si vol que la seva veu tingui el degut ressò, li és imprescindible enquadrar-se en un partit polític propi d'ell, fet a la seva mida i de contingut essencialment obrer, puix avui dia — hem d'insistir — el concepte d'obrer és el que s'identifica millor amb el concepte de societat.

Caldrà que parlem de la crisi saludable que s'observa en el si de les organitzacions sindicals? *Delenda est anarchia.*

En el camp de la cultura és on l'obrer català ha demostrat més iniciativa i més esperit de continuïtat. Els vells ateneus obrers, els centres de cultura escampats per Catalunya demostren prou quina és la voluntat dels obrers d'elevat llur nivell cultural contra totes les dificultats i els obstacles que ha oposat i oposa encara una societat individualista coronada per l'individu màxim. I avui, com a forma de superació, com a senyal d'integració dels obrers catalans als problemes universals de la cultura i l'ensenyament, sorgeix la Federació Obrera Cultural que, malgrat limitar-se a un aspecte determinat de la cultura obrera, és avui dia l'expressió màxima de la voluntat dels obrers catalans en l'ordre de la cultura; és l'exemple vivent que servirà per a la creació de nous organismes que, tots plegats, edificaran un vast conjunt de cultura i ensenyament, superior a tot altre existent en el nostre país.

El primer acte públic de la F. O. C. ha estat el Congrés d'alumnes i ex-alumnes de les escoles professionals obreres que suara s'acaba de celebrar. Setanta delegats de les diverses comarques de Catalunya hi han assistit. Setanta minyons que han portat a cap una tasca dura i pacient fins arribar al bell resultat que representen les conclusions establertes a l'entorn dels quinze temes objecte del Congrés. Són setanta cervells, setanta voluntats, setanta cors amb els que Catalunya tindria ben bé prou, si no fos possible trobar-ne d'altres, per passar a ésser la capdavantera de les nacions en el moviment de perfecció social i humana.

LLUÍS ARDIACA

Molins de Rei

Enterrament civil

El dia 5 del corrent, a Molins de Rei, tingué lloc l'enterrament civil de la malaguanyada mare del nostre bon amic Jaume Font Guitart, acte que palesà una gran manifestació de dol.

Rebin el company Font i família, per part de la Unió Socialista de Catalunya, el testimoni del seu condol per tan irreparable pèrdua.

El confessionalisme a les escoles municipals

Els nostres tocs d'atenció d'aquestes darreres setmanes respecte a l'incompliment per part dels mestres dels Grups Escolars de Barcelona, de les disposicions que sobre el laïcisme en l'ensenyament té donades el Govern de la República, han tingut ressò entre l'element magisterial, i, sobretot, entre el poble.

El pare d'una nena que va a l'«Escola del Bosc» del Guinardó, ens diu que en l'aula on assisteix la seva filla, encara la professora fa resar unes Ave-Maries.

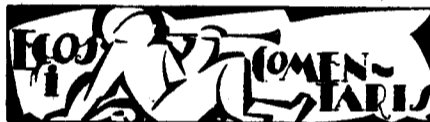
La mare d'una nena que va al grup «La Farigola» ens diu, decepcionada, que en totes les seccions d'aquella Escola, no solament s'hi resen oracions, sinó que s'ensenyà impunement la Doctrina Cristiana i la *Historia Sagrada*, i segueixen presidint els actes escolars les tradicionals imatges catòliques.

El director d'un altre grup se'ns ha acostat per a revelar-nos quelcom greu, que nosaltres, al nostre torn, traspassem als membres de Patronat Escolar de l'Ajuntament, i a la totalitat dels regidors del mateix.

En una reunió tinguda pels directors de tots els Grups Escolars en presència del senyor Ainaud, cap de cultura de l'Ajuntament, va ésser interrogat aquest sobre com devia posar-se en pràctica la disposició sobre la anul·lació de l'ensenyament i pràctiques confessionals en l'escola. El senyor Ainaud va contestar que no modifiquessin res, fins i tant que els enviés avis. A hores d'ara l'avis no els ha pas arribat.

En canvi, ara fa pocs dies els va arribar un avis interessant; era un volant firmat pel propi senyor Ainaud, en què disposava que el dia 6 de gener, diada de Reis, no s'obrissin les escoles, a fi que els escolars celebressin festa.

¿Haurem de suportar gaire temps que les disposicions de les Constituents siguin així burlades per funcionaris de l'Estat i de l'Ajuntament?

El gran èxit del senyor Oriol Anguera de Sojo, flamant governador intrús de Barcelona, ha estat el conflicte del Port. Èxit en tots sentits. Perquè ha estat el que l'ha fet marxar, ja que no es podien fer més injustícies i arbitrarietats. I perquè li ha valgut l'adhesió de totes les «forces vives» de Barcelona.

Anguera de Sojo volia fer veure que aquest conflicte que l'ha mostrat com un incapacitat i un dictador, era la bona solució. Segons ell, el conflicte estava ben solucionat.

Joan Moles, l'actual governador, governador en propietat, ha dit que la primera cosa que faria seria intentar solucionar el conflicte del Port.

¿Què deu dir-hi Oriol Anguera de Sojo?

La Nau, diari semiclandestí, que hom no sap ben bé quan surt, feia molt de temps que havia perdut la carta de navegar. Però, encara, el senyor Rovira i Virgili apuntava com podia el timó.

Fora el senyor Rovira i Virgili, han desaparegut, a més, el timó, la bitàcora, les velles, les àncores i tot allò que impedia que no anés a fons.

La Nau avui és un diari del poble més petit. De forma i de fons.

N'hi ha prou amb dir que està identificat amb *La Publicitat*, l'òrgan del partit dels senyors Jover, Ragasol, Barbey i Brunet.

Els fets luctuosos de la província de Badajoz han posat en evidència dues coses, que cal que la República no oblidí si vol una estabilització veritat:

La ignorància dels pobles, que els condueix a la més gran i greu inconsciència.

La necessitat de dissoldre el cos de la guàrdia civil, substituint-lo en una forma viable i adient.

Confiem en què el senyor Moles, governador de Barcelona, sabrà acabar amb aquest pistolisme. Un home com Anguera de Sojo no podia fer res. Un home com Joan Moles, tal vegada pot imposar-se a una policia que no serveix per a dur a terme el seu comès, ja que, fins fa poc — i fins fa poc? — la policia servia només per a empaitar i punir ciutadans.

Els del B. O. C., fora l'Oriol Anguera de Sojo, deuen respirar. Amb el senyor Moles no els caldrà tractar secretament amb el governador.

TALLERS

ZEUS

Construcció de l'aparell de Ràdio "ZEUS" de 3, 5 i 6 vàlvules completament selectius + Reparació d'altres aparells de Ràdio i gramòfons de totes menes

"ZEUS" Scpúlveda, 174
Teléfono 30883

EL DUMPING Definició, causes, efectes i lleis reguladores

Davant les noves lleis duaneres d'Anglaterra, i per reflexe les de França, Itàlia, etc., que s'han promulgat o estan a punt d'entrar en vigència actualment, creiem d'actualitat parlar del «dumping», terme que per al gros públic representa una nebulosa donada la forma en què és tractat per la premsa diària, principalment en referir-se a les exportacions de productes soviètics.

El significat del terme «dumping» en el comerç internacional varia notablement. Una definició admesa quasi generalment és la següent: «Dumping és la venda a l'exportació a preus inferiors, en la mateixa data i en les mateixes circumstàncies, al preu de venda de la mateixa mercaderia, quan aquesta és destinada al consum interior del país exportador.» Encara que algunes lleis duaneres, per exemple, la llei anglesa contra el «dumping» és més precisa, fixant que aquest té lloc quan el preu de venda a l'estranger és inferior al cost de producció propi en el país exportador. Tenint en compte que el coneixement del preu de cost veritable és en extrem difícil i de caire confidencial, la legislació britànica considera com preu de cost l'import igual al 95 per cent del preu obtingut per grans comandes a fàbrica destinades al consum interior del país exportador, deduint tota classe d'impost per consum o anàlegs.

Com a ampliació de la definició anterior, és de citar que, quan un país importa un producte del qual no hi ha pràcticament consum interior en el país exportador, es considera que existeix «dumping» quan la venda a l'exportació en dit país és feta a preus inferiors als que paga pel mateix producte, data i condicions, un altre país importador. A més és important indicar: a), que un preu d'exportació inferior a aquell que paguen els compradors nacionals no constitueix una prova de «dumping» quan la diferència entre aquest i el preu interior presenta un marge raonable, justificat per millors condicions de venda, per exemple: comandes més importants, millor qualitat dels productes, condicions de pagament millors, més petites despeses en concepte de transports, etcètera; b), inversament, en el cas que les circumstàncies i condicions de venda als compradors nacionals són més desfavorables que les dels compradors estrangers, encara que el preu de venda a l'exportació sigui superior al que paga el consum interior, si la diferència de preus no justifica aquestes millors condicions, s'estima que existeix «dumping».

Per altra part, s'ha volgut considerar en molts casos com «dumping» l'exportació de productes a preus de venda reduïts, els quals són obtinguts per l'existència de certs factors favorables en el país exportador, en comparació als del país importador, com per exemple: més hores de treball, impostos més reduïts, despeses inferiors en concepte d'atencions socials, preus de productes alimenticis i lloguers mantinguts a un nivell reduït per una política d'intervenció de l'Estat, tarifes de transports més baixes, etcètera. Però, fixant-nos en la definició del «dumping» abans dita, que deixa ben establert que aquest sols existeix quan els preus de venda per a l'exportació són inferiors als que es paguen pel consum interior, és indubtable que els factors abans indicats no creen el veritable «dumping», per quant aquests també promouen uns preus baixos al consum interior del país exportador.

Així mateix, les condicions favora-

bles per a l'exportació que crea la disminució de valor de la divisa monetària d'un país exportador, són interpretades erròniament per alguns sectors com l'existència de «dumping», denominant-lo «dumping del canvi» (*exchange dumping*). El trobar-se en aquestes circumstàncies el nostre país, dóna relleu a aquest punt i encara que, com hem dit, és una interpretació falsa del «dumping», mereix parlar-ne degudament.

És ben sabut que la baixa de la moneda en un país determinat augmenta el volum de les seves exportacions, degut a què els preus a què pot exportar són inferiors al nivell de preus de les mateixes mercaderies en el mercat mundial. Però, els preus d'exportació són generalment superiors (en moneda depreciada) als preus de venda per al consum interior, excepte en els casos en què els exportadors posseeixen un gran estoc i necessiten vendre'l ràpidament per a cobrir-se, cas poc freqüent, per quant en baixar la moneda, és indubtable que podran vendre a millor preu. Per altra part, es pot dir que el «dumping del canvi» generalment dóna a un producte tres preus superposats, que són: el preu interior; el preu a l'exportació, un xic més elevat que l'anterior, i per últim, el preu en el mercat mundial, el qual és el més alt. S'ha d'observar que el «dumping del canvi» sols té lloc per una moneda durant el seu curs de depreciació, i desapareix quan la moneda s'estabilitza. Aquest fenomen és degut a què en un país en què la moneda es deprecia, el cost de producció dels articles sofreix una minva (comparat amb moneda estabilitzada) de despeses per mà d'obra, generals i quasi sempre en matèries primes, per quant l'augment de preus en el mercat interior segueix un ritme retardat respecte el curs del canvi monetari. En estabilitzar-se una moneda depreciada passa un quant temps en què els preus a l'interior del país continuen augmentant, fins arribar a un nivell determinat, que té la virtut d'unificar els tres preus abans citats (a l'interior, a l'exportació i al mercat mundial). És de remarcar, doncs, que el «dumping del canvi» sols té efecte durant el curs de depreciació d'una divisa, i que desapareix en estabilitzar-la. Naturalment que certes causes poden variar el procés susdit, com, per exemple, el cas actual del nostre país, en què paral·lelament a la davallada de la pesseta hi ha hagut una equivalent disminució de preus al mercat mundial.

Les causes que produeixen el «dumping», o quan menys l'afavoreixen, són moltes i variades, i es poden resumir en les següents:

a) Quan es disposa ocasionalment d'un estoc de productes que no és probable que l'absorbeixi el mercat interior o mercats conquerits, a menys que redueixin els preus, la qual cosa motiva un enviliment del mercat per a produccions ulteriors, per consegüent no és convenient als productors, és un cas molt corrent que aquest estoc sigui venut a preus de «dumping».

b) En cas de voler desenrotllar el consum en un mercat estranger que on no coneixen amplament el producte exportat, és un cas molt freqüent d'utilitzar preus de «dumping» fins que s'estima que el consum està a bastament desenrotllat; en aquest moment s'efectua una elevació de preus equivalent als preus que regeixen en el mercat interior, i desapareix per consegüent el «dumping».

c) El «dumping» pot ésser practicat en mercats determinats a fi d'ex-

pulsar els subministradors existents, i en aquest cas s'anomena «dumping ofensiu», o bé pot prendre la forma d'un «dumping defensiu», en el cas que els subministradors existents vulguin evitar la introducció d'un nou subministrador, el qual en molts casos pot o no emprar el «dumping ofensiu».

d) En cas que no sigui un producte *standarditzat*, o primeres matèries, en el qual cada productor, per mitjà d'una marca de fàbrica o comercial, forma especial, presentació particular del producte, etc., eviti una comparació directa amb altres productes semblants, és un procediment bastant usat per a vendre a preus de «dumping».

e) Si els productors d'un país estan units en forma de càrtel o trust, disfrutant en el mercat interior d'un monopoli que els permet fixar preus elevats, aquests productors, per a lluitar a l'exterior amb la competència, han de vendre a preus inferiors als de dintre del país, donant lloc a un cas de «dumping», encara que els preus de venda a l'exterior siguin molt superiors al preu de cost.

f) L'estructura actual de la majoria d'indústries amb producció intensiva, ja sigui per mitjà de la concentració o racionalització dels serveis, els quals permeten que el preu mig de cost es redueixi notablement en augmentar la producció, afavoreix la venda a preus de «dumping». Per exemple: Una empresa, en produir 100.000 unitats d'un producte determinat, li resulta a un preu mig de cost de 100 pessetes la unitat; en augmentar la producció en un 20 per cent aquest es redueix a 90 pessetes la unitat, i resulta (si es suposa per a 100.000 unitats el preu de cost de 100 pessetes una) per a la producció de les 20.000 unitats suplementàries, un preu de cost de 40 pessetes una. Per a aquesta empresa, la venda a l'exterior de les 20.000 unitats suplementàries a un preu superior de 40 pessetes una,

li deixa un marge de benefici, que fa que intenti augmentar la venda per tots els mitjans imaginables. Naturalment, que si la demanda interior flaqueja, que és la que manté els preus remuneradors, l'aspecte del negoci pot canviar en absolut.

g) El transport de mercaderies per companyies carrileres o de navegació subvencionades, o també la utilització d'altres procediments que tendeixin a abaratir les despeses de transport per sota el nivell normal, dóna lloc al «dumping» anomenat «dumping de transport», per a combatre el qual, algunes nacions tenen establertes lleis reguladores, com veurem més endavant.

h) Quan un producte disfruta d'una prima a l'exportació, ja sigui establerta per l'Estat o per empreses subministradores de matèries primes per a la fabricació del mateix, promou el «dumping» que es pot anomenar de tipus clàssic. En efecte, el naixement d'aquest corre parell amb el de la gran indústria. S'ha confós moltes vegades les primes a l'exportació amb aquelles mesures que tendeixen a afavorir el «dumping», però, pràcticament, dita confusió és una realitat per a la majoria d'indústries d'exportació no intervingudes, que frueixen de tals beneficis, puix és dubtós que les dites mesures no s'utilitzin per a practicar la venda a preus de «dumping» a esquena del consumidor nacional.

És de notar que en els tres casos abans citats, a), b) i c), el «dumping» té generalment un caràcter temporal, mentre que en els casos restants, també citats, si no s'intervé, la seva duració pot ésser indefinida.

Heus aquí resumides les causes principals que motiven o afavoreixen l'existència del «dumping». En un pròxim article parlarem dels seus efectes i de les lleis reguladores adoptades en alguns països per a evitar-lo.

S. GOL VENDRELL

«Lo que no se sabía de Fermín Galán», fullet per Antoni Leal i Joan Antoni Rodríguez. (Barcelona, 1931).

Com a presentació d'un epistolari polític de l'heroic i abnegat capità Fermín Galán—epistolari que apareixerà aviat—dos col·laboradors de l'obra revolucionària del militar de Jaca, els companys Antoni Leal i Joan Antoni Rodríguez, ens han ofert un petit opuscle en el qual, sense la menor preocupació literària, fan un retrat de cos sencer de Galán.

L'obra de Leal i Rodríguez té el gran valor de provar-nos que Fermín Galán era quelcom més que un republicà. Galán volia implantar no pas una República qualsevol, sinó una República proletària; si es llançava a tots els moviments revolucionaris republicans era únicament per a aprofitar-ho com a preciosa vehicle.

Sociològicament era un desorientat. El marxisme li era, podríem dir, desconegut, però ell anhelava només el triomf obrer i havia dit ben clar que acceptava el Socialisme, del qual no coneixia els seus principis.

Els republicans han tributat grans homenajes a aquest home decidit. Podrien semblar homenajes orbes, per quan revelen desconèixer Galán i, alhora, el despullen del seu valor ideològic; però, nosaltres creiem que, molts d'ells, han prescindit de les se-

ves idees per veure-hi només l'home que ha precipitat l'esdeveniment de la República.

En el fullet es segueix, a grans passos, l'acció revolucionària de l'heroic, d'aquest militar molt més nostre que no pas dels republicans. I, així, al costat de l'acció de Galán s'hi veuen les falles de moltes de les persones que, un moment o altre, estigueren en contacte amb ell: homes significats de la República triomfant, figures rellevants en el moviment pre-republicà, la gent de la C. N. T. L'ur petita moral destaca més en contrast amb la fe abnegada de Fermín Galán.

J. R. I T.

Es comunica als socis dels Districtes IX i X, que, a partir d'aquesta data i durant tots els dimarts i dissabtes de 9 a 11 de la nit, es trobarà en aquest local social el Cobrador de les esmentades Seccions el company Ferran Roig, a fi de poder fer lliurament dels corresponents rebuts a tots aquells socis que per diferents causes no s'els hagi pogut fer el cobrament a domicili.

Dels articles firmats són responsables llurs autors.

Informacions socials i econòmiques

8.000.000 de parells de sabates per vendre

A la fàbrica de calçat Bat'a, de Zlin (Txecoslovàquia), hi ha en aquests moments, 8.000.000 de sabates per vendre, que estaven destinades als països limítrofs, però que no han pogut ésser exportades a causa dels drets duaners que han imposat a aquests països.

Per tal de trobar nous mercats a la seva producció, Tomàs Bat'a, el propietari de la fàbrica, ha començat un viatge mundial en avió, sortint de Zlin el dia 17 de desembre amb destí a Egipte, Índies i Àsia Central.

La racionalització de la indústria cotonera anglesa

El Comitè mixte de les organitzacions comercials cotoneres, que comprèn totes les branques de la indústria cotonera britànica i les associacions patronals i obreres, examina en aquest moment una sèrie de proposicions de gran importància, elaborades pel Comitè director, en vistes a eliminar les fàbriques superflues. El Comitè director declara que la indústria cotonera, ad-huc admetent una millora de 20 a 25 per cent de la producció sobre la de 1930, no pot utilitzar més de 40 milions d'agulles i 500.000 telers. En conseqüència, proposa eliminar l'utilatge superflu per mitjà del nomenament de tres «trustees», encarregats de comprar les fàbriques o les màquines que els propietaris volguessin vendre amb l'import d'un impost que s'aplicaria a les empreses que continuessin treballant. Els «trustees» serien nomenats per tres anys i serien ajudats per assessors nomenats per les cinc seccions de què es compon la indústria, això és, el filat, el teixit, el blanqueig, la tintoreria i l'estampat. Els «trustees» no podran comprar les fàbriques que els industrials no vulguin vendre, i tindran autorització per gestionar l'obtenció de capitals per a finançar llurs operacions. S'ha calculat que es necessiten 2 milions i mig de lliures per a comprar 10 milions d'agulles i 100.000 telers. L'impost necessari per a comprar 34 milions d'agulles i 400.000 telers, no seria superior a 2 penics per agulla i 5 xillings per teler, a l'any.

El pla financer soviètic per a 1932

El govern soviètic acaba de publicar les seves estimacions financeres per a 1932. A fi de realitzar en quatre anys el pla quinquenal, és a dir a fi de 1932, el govern es proposa concentrar les seves activitats sobre el desenvolupament de les tres indústries més importants del país, això és, el combustible, el ferro i la construcció mecànica. El Govern compta despendre 21 mil milions de rubles pels seus plans de desenvolupament econòmic contra 16.160 milions en 1931. D'aquesta quantitat, 10.700 milions de rubles seran dedicats a la indústria, o sigui 2.500 milions més que en 1931; 4.360 milions de rubles seran dedicats al desenvolupament agrícola contra 3.600 milions en 1931 i 3.330 milions seran destinats al transport.

La producció del petroli en 1931

Segons els xifres publicades per «The Economist», la producció de petroli 1931 no acusarà, probablement, una gran disminució sobre la producció de 1930. La producció mundial en 1930 excedí de 1.418 milions de barrils; es calcula que la de 1931 aconseguirà els 1.380 milions de barrils. Els augments de 17 i 15 per cent registrats a Rússia i a Romania, on els interessos de la «Steaua Romana» han violat l'acord relatiu a la restricció de la producció, han frustat l'esperança que la producció mundial seguiria la baixa imposada als Estats

Units, on la producció ha baixat del 4 per cent. Les proposicions a favor de la limitació de la producció presentades pels productors americans, han estat rebutjades per les companyies americanes establertes a Venezuela, car d'acceptar aquest acord es veurien impossibilitades de vendre petroli al mercat dels Estats Units. Ultra aquestes, hi han hagut encara altres dificultats en els mateixos Estats Units per a la reducció general de la producció, car els productors, en nombre d'unes quantes desenes de milers, són massa nombrosos per a permetre posar en pràctica qualsevol acord. De moment, doncs, la producció mundial, tendeix, una vegada més, a sobrepassar el consum.

Els salaris i els preus a Alemanya

El Comitè Executiu de la Federació general dels Sindicats alemanys ha adoptat la declaració següent, davant el decret del Cancellier Dr. Brüning sobre reducció de salaris:

«Les conclusions adoptades pel Govern després de les consultes al Consell econòmic consultatiu, reflexen amb parcialitat el punt de vista dels patrons. Aquestes conclusions no responen a la situació present del treball i a les necessitats de l'economia

nacional. El Govern ha demostrat la seva impotència d'establir un programa d'ocupació i a introduir la setmana legal de quaranta hores amb ocupació obligatòria dels sense feina. El Govern manté encara l'esperança fallaçiosa de millorar el mercat interior per mitjà d'una reducció de salaris i de preus i d'augmentar el poder de competència d'Alemanya sobre els mercats estrangers.

Els sindicats han combatut sempre l'elevació artificial dels preus obtinguda per mitjà de tarifes protectores elevades, de la cartelitització de la indústria i de mesures anàlogues. La reducció d'aquests preus artificials i excessius pot i ha d'ésser obtinguda sense disminució de salaris. Els sindicats estan també oposats a la idea d'una reducció general i artificial dels preus per mitjà de mesures monetàries o de reduccions de salaris imposades d'una manera arbitrària. La política imprudent de reducció de salaris practicada durant més d'un any ha assumit l'economia alemanya en una misèria econòmica encara més profunda. La campanya incessant per una nova reducció de preus ha tingut el mateix resultat. Ja és hora que ens en donem compte.

La política que procura augmentar la capacitat de competència de l'Alemanya amb

relació a l'estranger per mitjà de noves reduccions de salaris, s'ha revelat com a completament ineficaz. L'experiència ha demostrat que tota reducció de salaris és considerada immediatament a l'estranger com una mesura de dumping i és seguida de represàlies. Al mateix temps, les reduccions de salaris redueixen, a l'interior del país, la capacitat de compra de les masses que constitueix, per a l'economia alemanya, un factor primordial i a més a més, té per conseqüència perpetuar els dèficits pressupostaris.

Els ingressos de les masses treballadores ha baixat arreu del país de tal manera que, no solament l'existència del treballador, sinó també la qualitat de la producció estan amenaçades seriosament. Com a conseqüència d'això, l'economia alemanya està en perill, car és impossible d'obtenir una producció de qualitat amb salaris de fam.

En conseqüència, el Comitè executiu eleva la seva protesta més enèrgica contra les intencions del govern del Reich d'abaixar encara més el poder de compra de les masses. Amb la mateixa energia protesta contra tota mesura que vingui a afeblir la base legal del sistema de contractes col·lectius o que atempti les disposicions dels contractes col·lectius.

UNA PETITA ESMENA

Ens molesta, perquè no voldríem donar lloc a interpretacions dubtoses, haver de parlar novament del Sindicat de la Indústria Hotelera. Si ho fem és per contrarestar la campanya que, arrel de la nostra modesta intervenció, s'està portant a cap dintre aquell Sindicat. Ens plau, per altra banda, que la nostra tasca vagi donant un fruit, que indubtablement s'intensificarà a mesura que els contra-opinants facin ús de llurs arguments francament elàstics, i sobretot incoherents.

Avui, però, ens interessa només fer una petita esmena, per tal de situar-nos clarament, i també perquè així ho vàrem prometre al president de la secció de cambriers, i que posa novament en evidència l'esperit que predomina en aquell Comitè.

En el nostre anterior treball fèiem públic que s'havia pres l'acord de no publicar en la revista de divulgació professional, cap treball, sigui en el sentit que sigui, escrit en català. Als companys que formen el comitè no els han plagut aquests mots en cursiva, i ens han tirat per cara que no érem sincers. ¿I sabeu per què no hem estat sincers? Perquè l'acord pres, interpretat al peu de la lletra, ve a dir: «Com que es dona el cas que gairebé tota la nostra revista està escrita en català, ço que dificulta poderosament la divulgació de les nostres coses, i tenint en compte que a províncies l'esperen com el pa de cada dia per llur organització, i tenint en compte també que n'enviem alguns centenars d'exemplars a l'estranger; devem acordar no admetre més d'un article com a màxim, escrit en català.

Es clar, a nosaltres ens subleva més aquesta concessió dictatorial que qualsevol prohibició escrita, i per no apellar als nostres sentiments patriòtics, passarem per alt aquesta doble ofensa a la llengua que ens fa pensar i viure. Els companys del comitè per fer la contra a la nostra intervenció, fan ús sovint d'aquells apellatius internacionals que tan bon resultat vénen donant en mitjans i conferències, però què, nosaltres com a bons socialistes, sabem interpretar en cada ocasió i discussió. Universalista, equivalent a una germanor de pobles federats, encara no vol dir anarquia lingüística, sinó que lluitant per l'auto-determinació de cada nació, es deu entendre reconeixent les seves característiques, i mai cap universalista se'n podrà dir, acceptant qualsevol restricció, i més si aquesta és l'instrument expressiu d'un poble.

M'havem retret també per combatre la

organització als correïts generals que es respiren al seu redós? ¿No m'havem confessat—per afermar aquesta nostra tesi—, que el motiu d'aquell acord, us l'induí el rebre gairebé tot l'original en català? Per contestar això heu corregut a dir: —La Revista no la fan tots els socis, sinó que són quatre o cinc. ¿Per què, em pregunto jo—i puc afegir-hi els companys que m'alenten en aquesta campanya sanejadora—, escriuran en català, si no tenen l'ambient dels associats?

EMILI VILASECA

URALITA

ELS MILLORS MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

URALITA, S. A.

PLAÇA ANTONI LÓPEZ, 15

TELEFON 16556 :: BARCELONA

El programa de política econòmica de l'Aliança Cooperativa Internacional

Heus ací el text definitiu del programa Econòmic de l'Aliança Cooperativa Internacional tal com ha estat aprovat pel Comitè Central en la se-

va recent reunió de París. Aquest text serà presentat a la ratificació del Congrés Cooperatiu Internacional que se celebrarà l'any vinent a Londres.

PROGRAMA

La política econòmica de l'Aliança Cooperativa Internacional està basada en el principi que els interessos comuns dels consumidors i dels productors de tots els països, constitueixen la base més segura per a un nou ordre econòmic i social i una de les més segures garanties per a la futura pau del món

A tal fi, l'Aliança promourà l'assoliment d'aquest objectiu per l'estudi, en vistes a llur solució pràctica, de:

1. Problemes de la Distribució Cooperativa

El desenvolupament continu de les organitzacions cooperatives vers una extensió eventual sobre el camp del consum i de la producció, des de l'extracció, recolecció i conreu de les matèries primeres fins al lliurament dels productes acabats al consumidor.

El descobriment i desenvolupament de formes perfeccionades, mètodes nous i invents.

L'estudi de les diverses i perilloses formes del comerç a crèdit, especialment la venda a crèdit al consumidor com a mitjà d'augmentar artificialment el consum.

Estandarització i gradació; els diversos tipus d'acords sobre la fixació de preus.

Examen dels mètodes emprats per les empreses comercials a sucursals múltiples i llur efecte sobre les organitzacions cooperatives.

La defensa del consumidor contra el sistema d'influenciar o fixar el preu de venda al detall pel productor.

Les mesures susceptibles de contrarestar l'augment artificial dels preus.

2. Problemes de la Producció Cooperativa

El foment de la producció cooperativa, tant nacionalment com internacionalment, basada en la qualitat del producte.

L'estudi de les condicions econòmiques i socials que afavoreixen o dificulten la producció cooperativa, comprènent-hi les condicions de treball en l'empresa cooperativa.

Els mètodes moderns d'organització de la fàbrica i el taller, i el mecanisme per a l'arranjament de les diferències entre els empleats i els patrons.

L'organització industrial de la producció agrícola per mitjà de l'utilització d'aplicacions mecàniques i mètodes científics, i la concepció del preu de cost, tenint en compte el capital invertit, les despeses de producció i els resultats probables.

L'organització de l'assegurança agrícola mútua en totes les seves formes.

3. Problemes de Coordinació

L'establiment d'una organització comercial internacional sobre una base mútua per a la producció i el comerç i, com a passos preliminars per a la seva realització, l'intercanvi de mercaderies entre moviments nacionals i l'adopció del sistema de compres collectives.

El foment de relacions directes entre les diverses organitzacions de consumidors i productors per mitjà de Comitès d'enllaç, encarregats de diri-

gir la política i les relacions comercials, l'ordenació de la venda dels productes agrícoles, etc., sobre el principi que l'interès d'ambdues bandes és el d'establir un preu just i una qualitat superior que procuraran un alt nivell de vida a consumidors i productors.

Examen de la constitució cooperativa de les organitzacions de productors i llur efecte sobre els consumidors.

4. Noves formes de Producció Industrial

La recopilació de còpies dels acords industrials i financers, nacionals i internacionals, a fi d'assegurar un registre públic de llur existència, finalitats i condicions en què s'efectua llur operació.

L'estudi de la constitució, ramificació i mètodes dels càrtels, trusts i Monopolis, en llurs diverses formes, i la utilització d'aquests mètodes quan representin un avantatge per a la Cooperació.

Exigir la representació dels consumidors en tots els sistemes de control o socialització dels monopolis capitalistes.

Considerant la Racionalització com un sistema tècnic de l'organització científica del treball, l'estandardització de material i de productes i la simplificació de processos, que en cap manera pertany exclusivament al control capitalista de la indústria, el Moviment Cooperatiu pretén aplicar-la amb èxit a les seves pròpies empreses pel bé de la societat.

Iniciar i ajudar mesures que puguin limitar el poder dels trusts capitalistes i prevenir les que poguessin posar obstacles a l'avanç del sistema cooperatiu.

5. El problema de les primeres matèries

La investigació de les fonts de les primeres matèries de la indústria, les condicions en què s'opera llur distribució i la iniciació de millores en benefici dels consumidors.

L'examen dels avantatges que per a l'economia mundial es poden derivar de la concentració o distribució de la utilització de les matèries primeres en països o situacions determinades.

6. El problema de la lliure circulació de persones, capitals i mercaderies

El foment de la lliure circulació i canvi de mercaderies entre els pobles; la resistència a tota mena de tarifes duaneres protectores i d'impostos sobre els aliments.

La conclusió de tractats comercials, unilaterals i multilaterals; l'establiment d'Unions Duaneres, i la conclusió d'acords collectius internacionals.

La supressió de totes les barreres que obstaculitzen la comunicació entre les nacions, sigui per terra, mar o aire; la comunicació postal o telegràfica i el transport de mercaderies.

7. Problemes de Finança i Crèdit

L'estudi de les relacions entre la finança i el comerç i llurs efectes sobre les organitzacions cooperatives; el necessari control dels consumidors de les condicions en què els estalvis privats o collectius són utilitzats o invertits.

La creació d'una organització internacional cooperativa de banca i assegurances sobre una base mútua, i com a passos preliminars per a aconseguir aquest objecte, les més estretes relacions entre els bancs nacionals cooperatius existents en vistes a l'evolució de mètodes uniformes d'organització comercial, i l'ús exclusiu dels bancs cooperatius per a finalitats cooperatives.

L'extensió de les operacions de reassegurança entre les institucions cooperatives, i del crèdit mutu basat sobre la responsabilitat d'aquells que eventualment usen el crèdit.

8. El nivell de vida

El manteniment del més alt nivell de vida possible per als consumidors.

El ple reconeixement de la posició econòmica de la dona en el Moviment Cooperatiu com administradora de la renda familiar i com actual compradora.

La possible creació d'un sistema social de pensions als consumidors organitzats cooperativament per tal d'estabilitzar llur ingrés familiar.

9. Administració municipal i estatal

L'estudi dels problemes plantejats per l'increment del Control del Municipi i de l'Estat sobre la indústria i llurs amenaçadores incursions en l'esfera de la venda i distribució d'aliments i altres articles necessaris a la vida, i la prestació d'altres serveis públics fins avui considerats com a propis del sistema voluntari cooperatiu.

L'examen d'aquests serveis en els diferents països en vistes a descobrir llurs respectius avantatges i desavantatges i la forma de control que en cada cas dona millor resultat.

L'estudi de les moltes formes existents de control collectiu de serveis, sigui directe, municipal, nacional o internacional, o sigui per mitjà de societats d'interès collectiu formades amb la participació de les autoritats públiques.

10. Investigació i Publicitat

La investigació sistemàtica de la posició estadística, particularment comercial i financera, de cada secció del Moviment.

La investigació dels avantatges de la publicitat i del desenvolupament de les seves millors formes amb relació als càlculs, costs de producció, magnitud de les collites, volum de les matèries primeres, moviment de les mercaderies, i altres factors econòmics d'interès pràctic per al Moviment Cooperatiu.

11. Col·laboració amb altres organitzacions internacionals

L'establiment de relacions consultives, sense detriment per a la completa autonomia i independència de l'Aliança Cooperativa Internacional,

amb altres organitzacions internacionals, en l'ordre econòmic per a l'intercanvi d'informacions i idees, i àdhuc per a col·laborar en la investigació, sobre condicions d'igualtat, en aquelles matèries en què sigui propi seguir aquest mètode.

Any nou vida nova?

Ja som a l'any nou. I a l'horitzó no albirem l'albada rosa dels poetes i del dia clar naixent, sinó les clarors sanguinolents d'una posta de sol.

Sang a Xina. Sang a l'Índia. Sang i opressió a Itàlia. Sang i lluites aferrissades a Rússia, arreu d'Europa, de nord a sud d'Amèrica, d'Àfrica. Sang en les ciutats i pobles humils d'aquesta pobra península dels dolors que semblen irredimibles.

Ha començat l'any nou.

Començarà, també, la vida nova?

O recomença un 1914, un 1923?

Joan Comorera

De política catalana

(Continuació de la pàgina 1)

gència que després d'acusar gratuïtament a tort i a dret resulta que un home del seu partit és qui ha tractat de negocis amb Lazare Bloch, essent aquest home el qui informà a *La Publicitat*, sabent per tant que forçosament havia de sortir d'entre bastidors.

La sensació de fàstic causada per l'afer Bloch, s'ha reproduït augmentada, amb la qüestió de la dimissió — o destitució — d'Oriol Anguera de Sojo, el governador que sistemàticament ha perseguit les esquerres, l'autoritat que no investigà les morts sospitoses davant de la «Jefatura» de Policia el passat setembre i que permeté els mals tractes als presos, l'home, en fi, que no tingué un mot de protesta per l'assassinat vil del ciutadà Borrell. Voler mantenir Anguera de Sojo, el qual en moment determinat acusà àdhuc *La Publicitat*, és un greuge gros a Catalunya.

Un poble que té una burgesia que es diu demòcrata i no es conforma amb els resultats del sufragi, i un poble que té una burgesia que no repara en desacreditar les seves institucions i l'essència de la pròpia nacionalitat sinó governa ella, es troba encara a la infància. A Catalunya, doncs, cal fer-ho tot, encara; Catalunya ha de començar, encara, el seu retrobament.

L'Estatut, ben cert, ens vindrà balder per causa d'aquesta burgesia incapaç. Benvingut sigui, no obstant, perquè creiem que ell ens permetrà aconseguir la veritable llibertat. Si la burgesia catalana no fos inepta, Catalunya es trobaria en la seva puixança capitalista i les nostres armes per a anar al socialisme haurien d'ésser les corrents a tots els pobles civilitzats. A la Catalunya d'ara, la nostra feina és molt més difícil perquè hem de combatre, a més, la ignorància política i cívica, que amb la seva inconsciència ofereix una resistència perillosa i difícil d'abatre.

Creiem en l'Estatut perquè, a desgrat dels esforços dels nostres contraris, serà un millorament pel poble i, així, podrem disposar d'unes armes superiors.